

Tabakta İki Köfte

– BENGÜL.A. · 07 Ekim 2020

Pek de bir önemi kalmadı gündüzlerin, gecelerin. Böyle gergin zamanlarda hep huzursuz ve herkese karşı kızgınlık besliyor Ceren. Çok küçük bir şey böyle olmasına sebebiyet verebiliyor. Bugün de diğer günlerin tekrarı olarak öğle saatlerinde açıyor gözlerini. Yine gerginlik, huzursuzluk sarıyor her yanını.

Dolapta kahvaltılık hiçbir şey göremeyince koltukta uyumakta olan küçük kardeşine sesleniyor:

“Kalk Pelin! Bakkala git. Ekmek, yumurta, peynir, zeytin hiçbir şey yok evde!”

“Ya abla, bakkal için uyandırılıyorsun. O yüzden kalkmıyorum.” Diyerek tepkiyle yorgani kafasına kadar çekiyor.

Ceren, büyük olan kardeşine sesleniyor:

“Sen kaldır şunu! Seni dinliyorum.”

“Nedenmiş? Hipnoz yapmıyorum ya. İnsan gibi söylüyorum. O da yapıyor.”

Bu sataşmasına uymamak için susmayı tercih ediyor Ceren. O arada uyanan küçük kardeşine:

“Hah! Bak. Madem kalktın bakkala git.”

“Şimdi gitmiyorum. Yarım saat sonra gideceğim. Çünkü canım öyle istiyor.”

“Niye? Ama şimdi kahvaltı yapacağız ya. Şu an gitmen gerekiyor.”

Birdenbire sözün orta yerinde bodoslama giren büyük kardeş Dilek:

“Ya sen neden sürekli insanlara emir veriyorsun? Azarlayıp durmasana çocuğu.”

Uzun süredir dolu olan ve evde kapalı kalmanın verdiği psikolojisi içinde sinirleri bozulan Ceren:

“Öyle mi? Peki sen ikidir, üçtür, beştir avukatlık neden yapıyorsun ki?”

“Ben avukatlık yapmıyorum. Pelin’i böyle sürekli azarlamandan sıkıldım artık. İnsan gibi kaldırırsan ya!”

“Sen kendi işine baksan daha iyi olmaz mı? Ben onu azarlamadım. Kalk bakkala git dedim. Olan bu yani.”

“Emirlerinden sıkıldım. Bana da emir vereceksin de gücün yetmiyor.”

“Benim herkese gücüm yetiyor. Sen kimsin de sana yetmeyecekmiş!”

Kavga ortamı gittikçe kızışıyor. İki ablası gerilen küçük kardeş Pelin sadece seyrediyor.

“Yeter ya. Al başını git bu evden. Madem çekemiyorsun.”

“Karantina bitsin zaten gideceğim. Hepinizden bıktım. Hem seninle ne iletişimim var ki ahkâm kesiyorsun? Bu hakkı kendinde nasıl görüyorsun?”

“Ya çekil git karşımdan. Yemek yiyeceğim.” Diyor sinirli fakat tedbirli olarak büyük kardeş.

Ceren mağrurca:

“Bana hiç kimse emir veremez. Ben ne zaman istersem o zaman kalkarım masadan.”

Yanıtından sonra Pelin’e dönüp:

“Bakkala gidiyor musun?”

“Hayır! Gitmiyorum.”

“Bak ablanın burnunu sokması işe yaramadı!”

“Ben mi barıştıracam sizi sürekli? Bıktım ya!”

“Ben istemediğim sürece hiç kimse biriyle barıştıramaz ya da küstüremez.”

“Küçük kızla kavga et bakalım, kocaman kadın.”

“Kavga değil, Yapması gerekenleri söylüyorum. İşine bak benim işlerime burnunu sokma.” Diyerek hışımla odadan çıkıyor Ceren.

Az sonra mutfağa döndüğünde ise, buzluktan çıkardığı ekmekleri kızartmaya başlıyor. Uzun süredir kendisiyle konuşmayan annesi de köfte kızartıyor. Oturup masaya kuru ekmekleri yemeğe çalışırken önüne bir tabak köfte konuluyor. Başını kaldırdığında annesini görüyor. O anda Ceren’in içindeki buzul

kütlesi saniyelik bir sürede eriyerek gözyaşları olarak çıkıyor dışarıya. Dokunamıyor mis gibi kokan köftelere ve gözyaşlarını saklamak için odasına kaçıyor. Odasının kapısını kilitliyor. İçini çeke çeke biriken gözyaşı pınarlarını, açık denizlere boşaltıyor.

İki kız kardeş odasına geliyorlar az sonra. Ondan özür diliyorlar, sarılmalar, öpüşmeler eşliğinde. Yüzü gözü öylesine şiş ve kızarık ki her halinden ağladığı anlaşılıyor.

“Neden ağladın abla? Yalnız mı hissettin kendini?”

“Yok! Annem köfte yapmış. Bana da verdi. Önüme servis yaptı. Ama ben yemedim.”

İçli içli ağlamaya devam ediyor ardından. Bu sözlerden bir şey anlamıyor büyük kardeş. Ama küçük kız:

“Seni sevmese köfte vermezdi ki!”

“Yok. Barışmaz o benimle.”

“Ya merak etme biz barıştıırız.”

Diyaloga katılan büyük kız:

“Ya Pelin, annemi biliyorsun bence barışmaz. Anlayışsız bir kadın o. Hem kızar bize aracı olursak.”

“Olsun siz söyleyin.” Diyor Ceren ansızın.

Ufak kardeşi, oyun gibi bu görevi yerine getireceğinden memnun, büyük ablasıyla kalkıyorlar. Gidiyorlar dışarıya. Bu arada muzip küçük kız, arkasına dönüp Ceren'e gülerek:

“Ben bakkala gidiyorum.” Diyor.

Yalnızlığında; denizleri sulamaya devam ediyor Ceren. Mis gibi kokan anne eli değmiş, iki köftenin benliğinde yarattığına şaşırarak. Vicdanın sesine kulak veriyor ve onunla konuşuyor hıçkırıklarla sessizce.